

Sygn. akt I C 2554/18

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 listopada 2018 r.

Sąd Rejonowy w Zgierzu I Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący : Sędzia SR Joanna Łakomska - Grzelak

Protokolant : Justyna Umińska

po rozpoznaniu w dniu 5 listopada 2018 r. w Zgierzu na rozprawie

z powództwa **S. Ć.**

przeciwko **A. S.**

o zapłatę

oddala powództwo.

Sygn. akt I C 2554/18

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 29 czerwca 2018 r. S. Ć. wystąpił o zasądzenie

od A. S. kwoty 302,40 zł z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP od dnia 12 maja 2012 r. do dnia zapłaty i kosztów procesu. W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, iż nabył na podstawie umowy przelewu wierzytelności przysługującą od pozwanego wierzytelność wynikającą z zawartej przez pozwanego za pośrednictwem internetowego serwisu (...) .pl umowy pożyczki nr (...) z dnia 11 lutego 2011 r.. Do zapłaty z tego tytułu pozostała kwota 302,40 zł, w tym: 224,40 zł kapitału i 78 zł wynagrodzenia pożyczkodawcy. (pozew – k. 4-5)

Na rozprawie 5 listopada 2018 r. żadna ze stron nie stawiała się. Powód zażądał przeprowadzenia rozprawy pod swoją nieobecność. Pozwany, mimo zawiadomienia o terminie rozprawy, nie złożył żadnych wyjaśnień ani nie żądał przeprowadzenia rozprawy podczas swojej nieobecności. (protokół – k. 25)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Pismem z dnia 26 sierpnia 2015 r. powód wezwał A. S. do zapłaty kwoty 302,40 zł tytułem spłaty zaległych rat pożyczki zaciągniętej za pośrednictwem Kokos.pl. (...) zostało zwrócone do nadawcy wobec jego nieodebrania przez adresata w terminie. (bezsporne, nadto kopia wezwania – k. 13, zpo – k. 14)

Powód załączył do pozwu kopie umowy przelewu wierzytelności z dnia 15 marca 2015 r. oraz umowy pożyczki nr (...) z dnia 11 lutego 2011 r. Obie umowy nie zawierają podpisów żadnej ze stron, stanowią w istocie jedynie wydruki pozbawione mocy dowodowej. Wobec braku podpisów nie można stwierdzić, że umowy te zostały faktycznie zawarte. Brak jest jakichkolwiek dokumentów potwierdzających zawarcia i realizację umowy, powstanie wymagalnej wierzytelności, a w szczególności jej skutecznego przelewu na rzecz powoda.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo podlegało oddaleniu.

Stosownie do art. 720 § 1 k.c., przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości.

W niniejszej sprawie zachodziły przesłanki do wydania wyroku zaocznego stosownie do art. 339 § 1 i 2 k.p.c., zgodnie z którym, jeżeli pozwany nie stawil się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, sąd wyda wyrok zaoczny i przyjmuje wówczas za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa. Oznacza to, że sąd – o ile tylko nie ma uzasadnionych wątpliwości – zobligowany jest do uznania podanej przez powoda podstawy faktycznej (zatem twierdzeń powoda o okolicznościach faktycznych) za zgodną z prawdą bez potrzeby przeprowadzania postępowania dowodowego.

Przewidziane w art. 339 § 2 k.p.c. domniemanie prawdziwości twierdzeń powoda dotyczy przy tym wyłącznie strony faktycznej wyroku i nie obowiązuje w zakresie prawa materialnego. Domniemanie to zastępuje jedynie postępowanie dowodowe i to tylko wówczas, gdy twierdzenia powoda nie budzą uzasadnionych wątpliwości (wyrok Sądu Najwyższego z 31 marca 1999 r., I CKU 176/97, LEX nr 37430, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 czerwca 1997 r., I CKU 87/97, LEX nr 30397). Sąd zawsze jest zatem zobowiązany rozważyć, czy w świetle przepisów obowiązującego prawa materialnego, twierdzenia powoda uzasadniają uwzględnienie żądań pozwu, w zakresie tym bowiem nie obowiązuje domniemanie z art. 339 § 2 k.p.c., negatywny zaś wynik takich rozważań powoduje wydanie wyroku zaocznego oddalającego powództwo (wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 10 września 2013 r., I ACa 494/13, LEX nr 1378705).

W niniejszej sprawie zachodziły uzasadnione wątpliwości przemawiające przeciwko uwzględnieniu żądania powoda. Powód nie przedstawił żadnych miarodajnych dowodów na okoliczność zasadności jak i wysokości żądania. Do pozwu załączone zostały jedynie kopie umowy przelewu wierzytelności z dnia 15 marca 2015 r. i umowy pożyczki z dnia 11 lutego 2011 r. niezawierające podpisów żadnej ze stron. Można je zatem jedynie potraktować jako projekty przyszłych umów pozbawione jakiegokolwiek mocy dowodowej. Samo wezwanie do zapłaty nie stanowi natomiast wystarczającego dowodu na okoliczności powołane w pozwie. Jest to jedynie jednostronny dokument wystawiony przez powoda stanowiący dowód na to, że osoba podpisująca wezwanie złożyła oświadczenie tej treści.

Należy podnieść, że dyspozycja art. 339 § 2 k.p.c. nie oznacza, że powód zwolniony jest od obowiązku przedstawienia dowodów na okoliczności, z których wywodzi skutki prawne. Przepis art. 339 § 2 k.p.c. łagodzi bowiem jedynie rygory procesowe w zakresie kwestii uznania określonej okoliczności za udowodnioną. Wobec powyższego, nawet przy biernej postawie strony pozwanej, nie jest możliwym przyjęcie za prawdziwe twierdzeń pozwu i uwzględnienie na tej podstawie roszczenia powoda.

Podkreślić przy tym należy, że samo twierdzenie strony nie jest dowodem, a twierdzenie dotyczące istotnej dla sprawy okoliczności (art. 227 k.p.c.) powinno być udowodnione przez stronę to twierdzenie zgłaszającą (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 listopada 2001 r., sygn. akt I PKN 660/00, Wokanda 2002/7-8/44, LEX nr 80854). Zgodnie z art. 232 k.p.c. obowiązek wskazania dowodów obciąża przede wszystkim strony, a w myśl art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z tego faktu wywodzi skutki prawne. Oznacza to, że ten, kto powołuje się na przysługujące mu prawo, występując z żądaniem obowiązany jest udowodnić okoliczności faktyczne uzasadniające to żądanie. Chodzi tu o fakty, które mają istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy. Zgodnie z obowiązującą w postępowaniu cywilnym zasadą kontrydiktoryjności, Sąd nie ma obowiązku zarządzenia dochodzenia w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron

i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie, ani też Sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzania z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 grudnia 1996 r., sygn. akt I CKU 45/96, OSNC 1997/6-7/76, LEX nr 29440). Dopuszczenie dowodu z urzędu jest co do zasady prawem, a nie obowiązkiem Sądu.

W związku z powyższym, jeżeli materiał dowodowy zgromadzony przez stronę nie daje podstaw do dokonania odpowiednich ustaleń faktycznych, Sąd musi wyciągnąć ujemne konsekwencje z nieudowodnienia faktów przedłożonych na uzasadnienie żądań lub zarzutów.

Powód nie wskazał nawet w pozwie przyczyn złożenia treści umów bez podpisów, nie mówiąc o wykazaniu, że do zawarcia umowy pożyczki i umowy przelewu wierzytelności w ogóle doszło. Tym bardziej nie zostało wykazane aby umowa pożyczki została wykonana, a wierzytelność cedenta powstała.

W tym stanie faktycznym należało oddalić powództwo jako nieudowodnione.